
FABVLARVM
APPENDIX.

FAB. I.
MILVVS AEGROTANS.

Multos cum menses aegrotasset Millius,
Nec jam videret esse vitae spem suae;
Matrem rogabat, sancta circumiret loca,
Et pro salute vota faceret maxima.
Faciam, inquit, fili; sed, opene non impetrem,
Vehementer vereor; sed qui delubra omnia
Vastando, cuncta polluisti altaria,
Sacrificiis nullis parcens. nunc quid vis rogem;

FAB. II.
LEPORES VITAE PERTAESI.

Qui sustinere non potest suum malum,
Alios inspiciat, et discat tolerantiam.
Aliquando in siluis strepitu magno conciti.
Lepores clamant, se propter adfidos metus
Finire velle vitam. Sic quemdam ad lacum §
Vene-

Venerunt, miseri quo se praecipites darent,
 Adventu quorum postquam ranae territae
 Virides in algas misere fugientes ruunt:
 Heu, inquit vnus, sunt et alii, quos timor
 10 Vexat malorum, Ferte vitam, vt ceteri,

FAB. III.

VULPIS ET IVPITER.

Naturam turpem nulla fortuna obtegit.
 Humanam in speciem cum vertisset Jupiter
 Vulpem, regali pellex vt sedit throno,
 Scarabeum vidit prorepentem ex angulo,
 § Notamque ad praedam celeri prosiluit gradu,
 Superi risere, magnus erubuit pater,
 Repudiatam turpemque pellicem expulit;
 His prosequutus: Viue, quo digna es, modo
 Quae nostris vii meritis digne non potes,

FAB. IV.

LEO ET MVS.

Ne quis minores laedat, fabula haec monet.
 Leone in silua dormiente, rustici
 Luxuriantes mures, et vnus ex iis,
 Super cubantem casu quodam transiit;
 § Expergefactus miserum leo celeri impetu
 Adripuit; ille veniam sibi dari rogat,
 Crimen supplex fatetur, peccatum impru-
 dentiae.
 Hoc Rex vlscisci gloriosum non putans.

Ignos

Ignouit et dimisit. Post paucos dies
 Leo, dum vagatur noctu, in foueam decidit, 10
 Captum vt se agnouit laqueis, voce maximâ
 Rugire coepit; cuius immanem ad sonum
 Mus subito accurrens: non est, quod timas, ait,
 Beneficio magno gratiam reddam parem,
 Mox omnes artus, artuum et ligamina 25
 Lustrare coepit, cognitosque dentibus
 Nervos rodendo laxat ingenia artuum.
 Sic captum mus leonem siluis reddidit.

F A B, V.

HOMO ET ARBORES.

Pereunt, suis auxilium qui dant hostibus.
 Facta bipenni quidam ab arboribus petit,
 Manubrium vt darent e ligno, quod foret
 firmum: iusserunt omnes oleastrum dari.
 Accepit munus, aptans et manubrium 5
 Coepit securi magna excidere robora.
 Dumque eligebat, quae vellet, sic Fraxino
 Dixisse fertur Quercus, Merito caedimur,

F A B. VI.

MVS ET RANA.

Mus, quo transire posset flumen facilius,
 Auxilium ranae petit. Haec muris adligat
 Lino priorem crus ad posterius pedem.
 Amnem natantes vix medium deuenerant,
 Cum rana, subito fundum fluminis petens, 5

H 4

Se

Se mergit, muri ut vitam eriperet perfide.
 Qui dum, ne mergeretur, tendit validius;
 Praedam conspexit Milius propter volans,
 IOM remque fluctuantem rapuit vnguibus,
 Simulque ranam colligatam sustulit.
 Sic saepe intereunt, aliis meditantes necem.

FAB. VII.

GALLI DVO ET ACCIPITER.

Gallus cum Gallo saepe pugnam conferens,
 Accipitrem victus iudicem litis petit.
 Hic, ambo si venirent, mente concipit
 Spem deuorandi, qui exhiberet se prior.
 Mox cum venisse, causam ut orarent suam,
 Vidit,prehendit illum, qui primus forum
 Deduxit ad suum litem. Ille clamat
 Ne plectar ego, sed ille, qui fugam petit.
 Cui ales, hodie ne te credas vnguibus
 IO Possé eripi meis; quos alteri dolos
 Tendebas, aequum te nunc est ipsum pati.
 Qui saepe tractat aliorum secum necem,
 Ignorat, triste quid sibi fatum paret.

FAB. VIII.

COCHLEA ET SIMIVS.

Amore tacta speculi inuenti cochlea,
 Fulgentis orbem scandens, coepit lingere,
 Nil illi melius contulisse se putans,
 Quam

Quam si splendorem commacularet sordibus,
 Ut inquinatum vidit speculum Simius, §
 Qui se calcari talibus permiserit,
 Meretur, inquit, tale dedecus pati.
 Haec illis est fabella scripta feminis,
 Ineptis que se jungunt et stultis viris.

FAB. IX.

MVS VRBANVS ET RVSTICVS.

Hospitio quondam mus urbanus rustici
 Exceptus, vili glande coenat in cauo.
 Induxit precibus post, ut urbem rusticus
 Cellamque intraret plenam rebus optimis.
 In quâ dum variis perfruntur reliquiis, §
 Impulso venit ostio Cellarius
 Quo mures diffugiunt strepitu perterriti.
 Et notis facile urbanus se condit cauis;
 At miser, ignotâ trepidans rusticus domo,
 Timensque mortem, per parietes cursitat, 10
 Ut, quae volebat, sustulit Cellarius,
 Clauditque limen iterum urbanus rusticum
 Hortatur; ille perturbatis sensibus
 Vix, inquit, possum capere prae metu cibum.
 Putasne, veniet ille; Quid tantum times? 15
 Urbanus inquit: age, fruemur ferculis,
 Quae frustra rure quaeras. Contra rusticus:
 Tu, qui timere nescis, frueri his omnibus;
 At me securum pascat glans et liberum.
 In paupertate tutum praestat vivere, 20
 Quam divitiarum carpi sollicitudine.

FAB. X.

ASINVS DOMINO BLANDIENS.

Blandiri domino Afellus vt vidit suo
 Canem, et de mensâ saturari quotidie,
 Et frustra largitèr jactari a familiâ,
 Sic est locutus; si canem immundissimum
 5 In tantum dominus et familia diligit,
 Quid me futurum, si par illi fecero
 Officium, multo qui sum melior hoc cane,
 Rebusque pluribus utilis et laudabilis?
 Alor qui sanctae fontibus puris aquae,
 10 Ciboque numquam soleo pasci sordido.
 Sum sane catulo dignior vitâ frui
 Beatiore, honorem et summum consequi.
 Afellus haec dum secum, stabulum conspiciit
 Intrare dominum: quare accurrens, ocyus,
 15 Rudensque profilit, et humeris ambos pedes
 Imponit, osque linguâ coepit lambere,
 Vestemque foedis scindens vngulis, graui
 Herum fatigat, stulte blandus, pondere,
 Clamore domini concitatur familia;
 20 Fustesque et saxa passim adripiens obuia,
 Rudentem mulcat; et mox membris debilem
 Fractisque coxis, domini lapsum a corpore,
 Semianimum tandem deiicit ad praesepia.
 Fabella, ineptus ne se inuitis ingerat,
 25 Melioris aut adfectet officium, docet.

FAB. XI.

GRVS, CORNIX ET DOMINVS,

Foedus juratae Grus et Cornix iunxerant,
 Cornicem grus ab auibus vt defenderet;
 Cornix futura, vt grus caueret, diceret.
 Hinc cum frequenter ad cuiusdam rustici
 Agrum volarent, atque euellerent sata 5
 Radicitus; agri dominus vidit, et dolens,
 Saxum da, clamat, quo feriam gruem, puer.
 Cornix, vt audit, illico monet gruem,
 Sibi quae cauit. Aliâ dein die audiens
 Cornix, petentem saxum: rursus commonet 10
 Gruem, vt vitaret sedulo periculum.
 Auem diuinam suspicatus rusticus
 Audire iussa; puero, Si, inquit, dixero
 Offam da, tu mihi clam lapidem porrige,
 Grus venit, ille puerum offam iubet dare, 15
 At ille lapidem, quo ferit gruem, dedit;
 Et crura fregit. Vulneratus grus ait,
 Diuina cornix, vbi hunc auspicia tua?
 Cur non monere socium, vt deieraueras,
 Properasti, tale ne mihi veniret malum? 20
 Respondit illa, non meretur ars mea
 Culpari, sed dolosa sunt bilinguium
 Consilia, qui aliud dicunt, atque aliud agunt.
 Promissis ducunt qui imperitos subdolis,
 Mox fictis caussis haud desistunt ludere. 25

FAB. XII.

AVES ET HIRVND.

Aues in vnum cum deuenissent locum,
 Viderunt hominem seminantem linum agro.
 Quod vt pro nihilo habere hirundo intelligit,
 Sic conuocatas adlocuta traditur.
 Hinc nobis instat omnibus periculum,
 Si semen ad maturitatem venerit.
 Aues risere. Germinauit vt véro seges,
 Hirundo rursus, instat pernicies, ait;
 Adeste, germen eruamus noxium.
 Ne, si mox crescat, inde fiant retia,
 Et nos possimus artibus humanis capi.
 Ridere pergunt verba aues hirundinis,
 Consilium et spernunt stulte prudentissimum.
 At illa cauta, ad hominem se mox contulit,
 Vt tuta tignis nidum suspendat suum.
 Sed, quae salubre monitum aues despexerant,
 De lino factis captae pereunt retibus.

FAB. XIII.

PERDIX ET VVLPI.

Refedit altâ quondam Perdix arbore,
 Aduenit Vulpis. Deinde sic coepit loqui:
 O quanta vultus species est, Perdix. tui!
 Coralla rostrum, crura vincunt purpurae
 Fulgorem. At si dormires, quanto pulchrior
 Esles. Vt stulta clausit oculos, illico
 Rapit credentem Vulpis. Illa fletibus
 Haec mixta grauibus verba supplex edidit.

Per

Per o tuarum, Vulpis, artium decus,
 Ut ante quæso, nomen proferas meum, 10
 Sic deuorabis. Vulpis, vbi voluit loqui,
 Aperuit os: at Perdix euasit necem.
 Decepta Vulpis, quid opus erat loqui mihi?
 Respondet Perdix, ex dormire quid mihi,
 Erat necesse, somnus cui non venerat? 15
 Hoc illis, qui loquuntor, vbi nil est opus,
 Et qui, vigilare cum necesse, dormiunt.

FAB. XIII.

ASELLVS, BOS ET VOLVCRES.

Afellus et Bos vno sociati iugo
 Plaustrum trahebant: Bos, dum tendit validius,
 Confregit cornu. Afellus nil leuaminis
 Sentire iurat se a contorte debili.
 Laborem intendens, cornu rumpit alterum, 5
 Terræque tandem Bos procumbit mortuus.
 Asinum bubulcus carne mox onerat Bouis,
 Qui plagas inter mille ruptus concidit,
 Et exspirauit, mediâ collapsus viâ.
 Ad prædam Volucres conuolantes inquirunt. 10
 Si te precanti mitem exhibuisses boui,
 Non immaturo pasceres nos funere.

FAB. XV.

LEO ET PASTOR.

Errans In siluâ spinam calcavit Leo,
 Mox ad Pastorem caudâ venit blandiens;

Ne

Ne perturberis, imploro supplex opem,
 Non praedam quaero. Ponit in gremio pedem
 5 Homo sublatum, et, eximens spinam, graui
 Leuat dolore. Redit hinc in siluas Leo.
 Falso post tempus accusatus crimine
 Pastor damnatur, atque ludis proximis
 Ieiunis proiici iubetur bestis.
 10 Emillae dum discursitant passim ferae,
 Agnoui hominem, qui medicinam fecerat,
 Leo, et sublatum rursus in gremio pedem
 Pastori ponit. Rex ut cognouit, statim
 Siluis Leonem, pastorem reddit suis.

FAB. XVI.

CVLEX ET TAURVS.

Culex cum Taurum prouocasset viribus,
 Cuncti venerunt populi, ut pugnam cernerent.
 Culex tum; satis est, quod venisti cominus:
 Nam paruus mihi, iudicio som magnus tuo,
 Hinc se per auras penna sustulit leui,
 Lusitque turbam, et tauri destituit minas,
 Quod si fuisset validae cervicis memor,
 Et taurus hostem contempsisset sordidum,
 Fuisset vana inertis gloriatio.
 10 Amittit famam, qui se indignis comparat.

FAB. XVII.

EQVVS ET ASINVS.

Asello sonipes phaleris occurrit tuuens.
 Et lassus, multo tardius quod pondere

Viam dedisset transeunti; vix, ait,
 Me teneo, quin te saeuus calcibus exteram.
 Tacuit Asellus, gemitu testatus Deos: 5
 Equus, currendo ruptus paruo in tempore,
 Ad villam mittitur. Hunc onustum stercore
 Vt vidit Asinus, tali derisit ioco.
 Quo, gloriose, phaleras has quondam tibi,
 Modo ad despectam qui redisti miseriam. 10
 Felix ne spernat, dubiae fortis immemor,
 Humilem, cum quid futurus ipse, nesciat.

FAB. XVIII.

VOLUCRES, QUADRUPEDES ET
 VESPERTILIO.

Bellum gerebant volucres cum quadrupedibus,
 Et vincebantur versa victores vice.
 At vespertilio, dubios euentus timens,
 Ad illos semper, quos superasse viderat,
 Se conferebat. In pacem cum pristinam 5
 Redissent, fraus vtrique generi adparuit.
 Damnatus ergo tam pudendo crimine,
 Lucem refugiens, atris posthac condidit
 Se tenebris, sola noctibus semper volans.
 Qui se duabus venditabit partibus, 10
 Vtrisque ingratus vitam deget turpiter.

FAB. XVIII.

LVSCINIVS, ACCIPITER ET
AUCEPS.

Accipiter in Luscinii nido dum sedet,
 Aurito insidiens, illic pullos inuenit;
 Mater, periclo mota prolis, aduolat,
 Supplexque, pullis ut parcat suis, rogat.
 5 Accipiter, quod vis, inquit, faciam, si bona
 Cantabis voce carmen modularum mihi.
 At illa, quamuis excideret animus, tamen
 Metu parebat, et coacta cantitat
 Luctuque plena. Praedam qui captauerat
 10 Accipiter, inquit, non tu cantasti bene,
 Et vnâ ex pullis adprehendit unguibus;
 Coepitque deuorare. Ex diuerso venit
 Auceps, et calamo clam crescente, perfidam
 Visco contingit, atque in terram detrahit.
 15 Quicumque fraudes alii tendit subdolas,
 Timere debet, ne ipse capiatur dolo.

FAB. XX.

LVPVS, VVLPIVS ET PASTOR.

Lupus per tempus maximam congesserat
 Praedam in cubile. haberet ut cibaria,
 Quis plures posset menses otio frui.
 Vulpes ut nouit, ad cubile abit Lupi,
 5 Et voce tremulâ, an recte frater omnia?
 Quod te non vidi siluis venantem tuis,
 Tristem per omnes exegi vitam dies.
 Lupus, liuorem postquam agnouit aemulae,

Non

Non tu sollicita huc causâ venisti meâ,
 Sed partem vt captes. Fraude quid petas, scio. 10
 Irata Vulpis ad ouium pastorem adit,
 Agesne, pastor, inquit, gratias mihi,
 Inimicum si tradidero hodie gregis tui,
 Vt numquam sis sollicitus. Pastor, seruiam
 Tibi, inquit, tribuam et, quidquid volueris, lubens. 15
 Cubile monstrat illa pastori Lupi;
 Qui clausum protinus peremit lanceâ,
 Et gaudens de alieno saturauit aemulam.
 Vt vero vulpis in venantes incidit
 Deprensa, canibus et laniata, sic ait, 20
 Dedi vix alteri malum, et jam punior.
 Timere debet, quisquis alii sustinet
 Nocere, pejus ipsi ne eueniat malum,

FAB. XXI.

OVES ET LVPI.

Oues Lupique cum certassent proelio;
 Illae vicerunt, tutae praesidio Canum.
 Lupi legatos mittunt, et iustam petunt
 Hac lege pacem, vt dederent Oues Canes,
 Et obsides Luporum catulos reciperent.
 Oues, aeternam sic sperantes gratiam
 Iniri, faciunt, quod poposcerunt lupi.
 Post paullo cum coepissent vlulare catuli,
 Lupi, necari caussantes natos suos,
 Pacemque ruptam ab Ouibus, vndique impetu. 10
 Inuadunt facto nudas defensoribus;
 Fidem quae stultae quod habuerant hostibus,
 Consilium serâ damnant poenitentia.

Praesidium, quo quis olim tutus vixerat,
 15 Si prodat aliis, frustra post desiderat.

FAB. XXII.

SIMIVS ET VVLPIVS.

Rogabat Vulpem Simius, caudae suae
 De magnitudine aliquid vt sibi daret,
 Nates velare qui posset turpissimas.
 Quid enim, inquit, cauda tantae longitudinis
 5 Prodest? quo tantum pondus per terram trahis?
 Cui Vulpis, esset quamuis longior,
 Majorque multo, mallem per terram et lutum,
 Spinasque trahere, quam partem tibi dare,
 Meo ne tegmine videaris pulchrior.
 10 Auere, te fabella haec, et locuples, monet.
 Qui, quamuis superest, nil tamen das pauperi,

FAB. XXIII.

LVPVS, PASTOR ET VENATOR.

Cum Venatorem fugeret instantem Lupus,
 Et a Pastore visus, qua parte fugeret,
 Et quo se conderet loco, plenus metu
 Omnes per, ore te, Bubulce, spes tuas,
 5 Ne prodas innocentem, cui nihil mali
 Fecisse me, per magnos adjuro deos.
 Noli timere, Pastor inquit, alteram
 Monstrabo partem. Mox Venator aduolans,
 Non huc venire, Pastor, vidisti lupum?
 10 Quâ parte fugit? cui Pastor, venit quidem,
 Sed laeuâ fugit, voce dixit maximâ;
 At oculis clam designat partem dexteram.
 Non intellexit ille, et festinans abit.

Lupo

Lupo tunc Pastor, quas habebis gratias,
 Quod te celarim? Maximas linguae tuae, 15
 Lupus, ago, dixit, at oculis fallacibus
 Aeternae caecitatem noctis imprecor.

Qui verbis blandus, fraudem celat pectore,
 Hoc argumento se describi intelligat.

FAB. XXIV.

HOMINES DVO, FALLAX, VERAX,
 ET SIMIL.

Agentes Mendax et simul Verax iter,
 In Simiorum forte terram venerant;
 E turbâ vt vidit vnus, qui se fecerat
 Regem, teneri iussit illos, sciret vt,
 De se quid homines dicerent: simul iubet 5
 Omnes adstare Simios longo ordine,
 Dextra laeuaque; sed sibi poni thronum,
 Vt hominum reges quondam facere viderat.
 Mox iustos homines in medium adduci rogat,
 Qualisnam vobis esse videor, hospites. 10
 Respondit Mendax, Rex videris maximus.
 Quid hi, quos adparare nunc vides mihi?
 Hi comites, hi legati, et militum duces,
 Mendacio laudatus cum turbâ suâ
 Adulatori munus Rex iubet dari. 15
 Hic secum Verax, tanta si mendacio
 Sit merces, quanto non ego, dixit, munere
 Donabor, verum si pro more dixero.
 Hinc ad Veracem Simius. Et qualis tibi
 Videor, et illi, quos stare ante me vides? 20
 Respondit ille, verus es tu Simius,
 Et Simii omnes illi, qui similes tui,
 Iratus illum dentibus Rex imperat

Lacerari et vnguibus, quod vera dixerat.

- 25 Blandum laudatur a malis mendacium;
Bonis honesta fert exitium veritas.

FAB. XXV.

HOMO ET LEO.

Homo certabat cum Leone, fortior
Quis esset, litisque hujus testimonium
Dum quaerunt, ad sepulcrum tandem venerunt,
Elisis in quo ab homine pictum faucibus,
5 Leonem ostendit, argumentum virium.
Leo respondit, humanâ hoc pictum manu.
Videres hominem dejectum, si pingere
Leones scirent. Sed ego testimonium
Dabo virtutis certius. Ad spectaculum

- 10 Induxit hominem; monstrans vbi bonâ fide
Enectos a leonibus homines, ait,
Non est colorum testimoniis opus,
Hic exhibetur vera virtus actibus.

Colore frustra mendaces vti docet

- 15 Fabella, certa cum datur probatio.

FAB. XXVI.

CICONIA, ANSER ET ACCIPITER.

Venisset notum ad stagnum cum Ciconia,
Mergentem inuenit se frequenter Anserem
Sub vndis; quaerit cur hoc faceret. Ille ait,
Haec nobis consuetudo est, et in luto
5 Reperimus escam; et Accipitris simul impetum
Venientis ad nos tuti sic euadimus.
Sum multo Accipitre fortior, Ciconia
Inquit; amicitiam si vis mecum jungere,
Illi insultare victor poteris. Credulus
10 Et protinus auxilium petens Anser, simul

In agrum prodit; illico superuenit
 Accipiter, et comprehensum saeuis unguibus,
 Fugiente deaorat anserem Ciconia.
 Cui Anser: qui patrono se tam debili
 Credit, pejore finiri debet nece.

FAB. XXVII.

OVIS ET CORNIX.

In tergo Cornix otiose confidens
 Ouis, tundeat illud rostro: cum diu
 Fecisset, inquit, patiens ouis injuriae,
 Hanc si fecisses contumeliam Cani,
 Ejus latratum haud ferres. At Cornix Oui, §
 Collo tam forti numquam sedeo, nam scio
 Quos debeam lacessere, annis callida;
 Acribus amica, at importuna inermibus,
 Sic me creatum di dei voluerunt viuere.

His, qui lacessunt innocentes infimi, IO
 Vexare fortes metuunt, scripta est fabula.

FAB. XXVIII.

FORMICA ET CICADA.

Hiemis Formica grana tempore e cauo
 Trahens siccabat, quae prudens collegerat
 Aestate. Esuriens hanc, vt aliquid sibi daret,
 Rogat Cicada. Cui Formica; Aestate quid
 Agebas, inquit: illa, non erat otium, §
 Vt de futuro cogitarem tempore,
 Errabam cantans per sepes et pascua.
 Ridens Formica, et grana referens, sic ait: IO
 Aestate quae cantasti, age, salta frigore.

Piger laboret certo semper tempore, IO
 Ne, cum nil habeat, poscens accipiat nihil.

FAB.

FAB. XXIX.

EQVVS ET ASINVS.

Equum rogabat Asinus paullulum hórdei:
 Libenter, ait: et, si superesset, largiter
 Pro dignitate nostra tribuerem tibi:
 Simul sed nostra vespere ad praesepia
 Venero, mox plenum farre sacculum dabo.
 Asellus inquit, nunc qui rem paruum negas,
 Quid in maiore te facturum existimem?
 Qui, magna cum promittunt, parua denegant;
 In dando se tenaciores iudicant,

FAB. XXX.

LEO SENEX ET VVLPIS.

Defectus annis, languorem finxit Leo.
 Aegrotum ad regem visitandum bestiae
 Plures venerunt; deuorat quas protinus.
 Sed cauta Vulpis ante speluncam procul
 Stabat salutans regem. Quam rogat Leo,
 Cur non intraret; video quod vestigia
 Intransium multa, at nulla exeuntium.
 Cautis prodesse pericula aliorum solent,

FAB. XXXI.

PVLEX ET CAMELVS.

Pulex Cameli dorso forte confidens,
 Grauatús multis qui incedebat sarcinis,
 Sibi placebat, longe vilis altior,
 Iter cum longum facerent; vespere simul
 Ad stabulum venerunt, Pulex leuiter statim
 Ad terram saliens, ecce, dixit, ocyus
 Descen-

Descendo, adtritum ne grauem diutius.
 Ad ille, gratum est, inquit, sed nec pondere,
 Te imposito, me grauari sentire potui,
 Nec, te dejecto, habere quid leuaminis. 10

Qui se sublimi, nullo cum sit ordine,
 Jactat, notatus in despectum deuenit.

FAB. XXXII.

HOEDVS ET LVPVS.

Capella, foetum vt custodiret, exiens
 Pastum, imprudentem monuit Hoedum, ne ostium
 Aperiret, multas quod sciret stabula feras
 Circuire pecorum. Vt abiit, aduenit Lupus,
 Adsimulans vocem matris, et iubet fores 5
 Sibi referari; vt Hoedus audiuit, Lupo
 Per rimam spectans, inquit, audio sonum
 Matris, sed fallax atque inimicus es mihi;
 Sub voce matris nostrum quaeris sanguinem
 Potare, et nostrā carne satiari. Vale. 10

Laus magna natis, obsequi parentibus.

FAB. XXXIII.

PAVPER ET SERPENS.

Serpens in aedibus cujusdam Pauperis
 Venire semper ad mensam consueuerat,
 Et inde micis pascebatur largiter.
 Dives post paullo factus; irasci incipit
 Serpenti, et vulnerat secure; tempore 5
 Ad pristinam interposito egestatem redit.
 Pro sorte varia serpentis postquam videt
 Fortunam mutari suam, blande petit
 Ignoscat vt peccanti; cui Serpens ait,

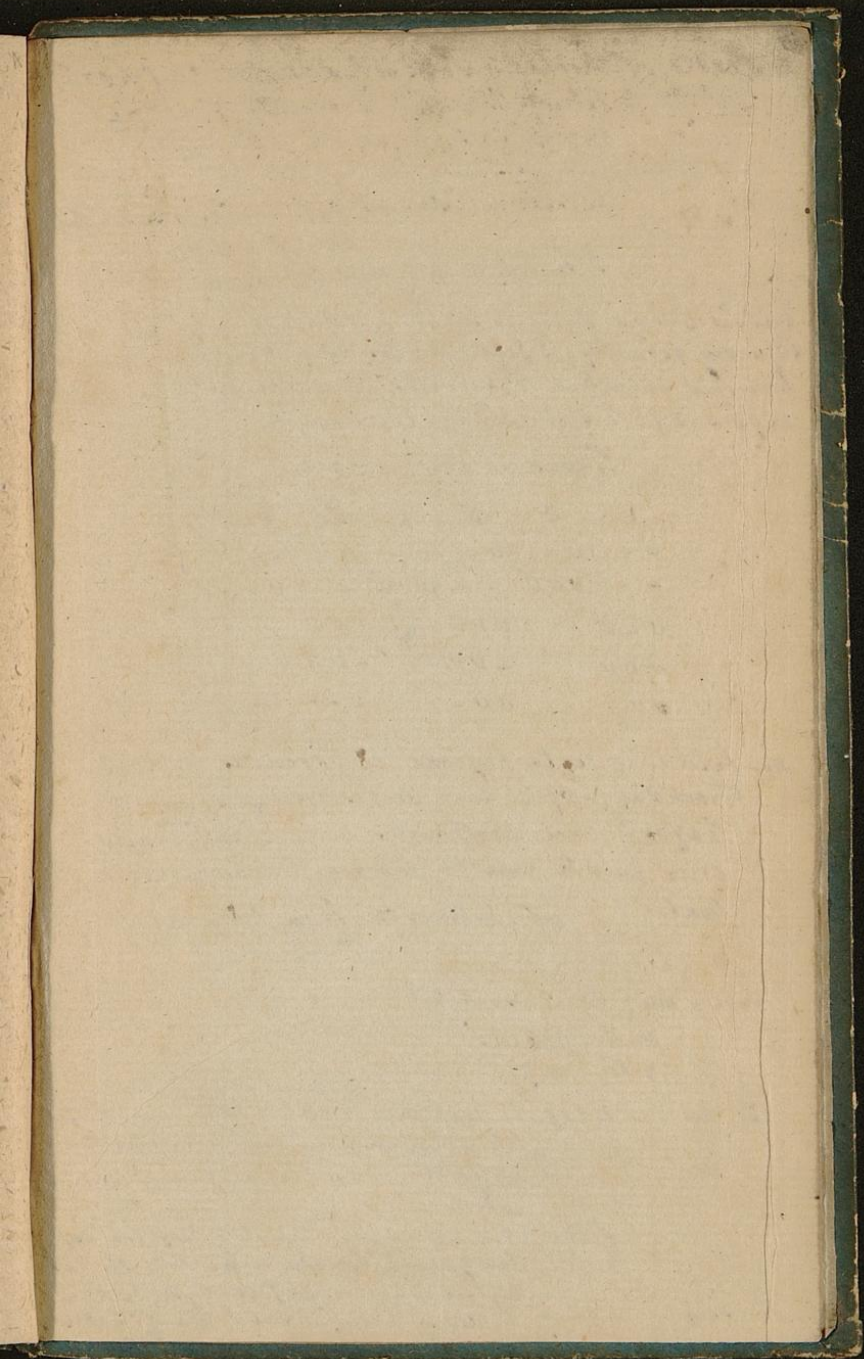
Te

- 10 Te poenitebit sceleris, vsque dum mea
 Cicatrix clausa fuerit; at tamen optima
 Fide me posthac noli amicum credere.
 Redire tamen hac lege in gratiam volo,
 Securis nunquam perfidae si meminerim.
 15 Suspectus esse debet, qui laesit semel,
 Et caute semper integranda gratia.

FAB. XXXIV.

AQVILA ET MILVVS.

- In ramo tristis federat cum Miliuo
 Aquila. Quid vultu te tam moesto, Milius,
 Conspicio? quaero, dixit illa, conjugem
 Parem, nec inuenire possum. Me accipe,
 5 Te multo qui sum fortior. Quid? an potes
 Ex rapto victum quaerere? vnguibus meis
 Struthiocamelum rapui prensum saepius,
 Inducta verbis Aquila conjugem capit.
 Paruo post nuptias transacto tempore
 10 Aquila, abi, et praedam promissam mihi rape.
 Volans in altum soricem immundissimum,
 Et longo Milius adfert putridum situ.
 Haecne est polliciti, Aquila dixit, fides tui?
 Cui Milius; ego, vt peruenirem nuptias
 15 Ad regias, nihil non posse me fidem
 Dedissem; quamuis me nequire nouerim.
 Qui se maiores cupidi quaerant conjuges,
 Dolent decepti se post junctos vilibus,

de. Pradio

*Warrant to
Agencies of
Latin Print
1598 in 12*

*No. Ant
Troo
Sca
et.
lan*

Subala

Castro

+ all

*S. A. (p. 876)
Tom II. p. 24.
290.*

*by Widdauffly
III.*

*agilad, und
West. Tamen
ly u. so general*

*(--) vel
cellantur
adivantes
om partu.
p. 417.*

*lly: mo 4 aliffas
he go gorky a z
Sun and Sunin*

*of Katz L. u. J. Kap.
af. Salla Si. West.
Sued Sitt, in
Katz unfo sekret,*

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8
Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

